

Dos grans empats del Girona en tres visites al Barça a Primera

Taty Castellanos, disputant una acció amb Ronald Araujo el curs passat.

Els blaugranes, gegants catalans als quals és incomparable intentar apropar-se, són els grans candidats a endur-se, cada temporada, tots els títols en joc. Però, com qui no vol la cosa, el Girona està discutint la seva hegemonia provisionalment. Si en altres ocasions s'obria el debat de si el conjunt gironí era el segon equip de Catalunya o el tercer, quan havia de competir amb l'Espanyol, ara de moment és el número u, perquè té 38 punts i el Barça, 34. La línia d'arribada encara es veu lluny i la lògica diu que

serà el Barça qui arribarà abans que el Girona, però qui sap. Avui, els homes de Michel, que encara no han estat capaços de guanyar a cap dels set primers classificats de la Lliga (derrota amb el Madrid i empats contra l'Athletic i la Reial Societat) tenen una altra dada per trencar. I és que mai han sortit amb els tres punts a la butxaca en els seus desplaçaments a Barcelona. Mai, malgrat que les dues últimes vegades han puntuat i no han guanyat perquè van tenir autèntica mala sort. Especialment, l'any passat, on encara es recorda l'ocasió, amb tota la porteria per ell, de Taty Castellanos (0-0). El davanter argentí va posar-se a plorar, només arribar als vestidors. Se sentia culpable, tot i la gran temporada que va fer. Es trauria l'espina unes setmanes més tard, fent-li quatre gols al Madrid. Però al Camp Nou, contra el Barça, podia haver estat l'autor de la primera victòria del Girona contra els blaugranes, perquè a Montilivi els gironins tampoc saben el que és guanyar. No ho va ser, i ara l'heroi haurà de ser un altre, amb el davanter a Itàlia. Stuardi, amb dos gols, va ser el protagonista de l'altre empat, el 2-2 de la temporada 2018-19 amb Eusebio Sacristán a la banqueta. Era l'inici del segon curs dels blanc-i-vermells a l'elit, i la dinàmica positiva que hi havia amb Pablo Machín encara es mantenia. L'expulsió de Lenglet per un cop de colze a Pere Pons va ajudar, sí. El Barça es va avançar amb un gol de Messi, però el goleador uruguaià va capgirar el marcador. Piqué va establir l'empat final. En la primera visita, el Girona es va avançar en el minut dos gràcies a un gol de Portu. Quina temeritat, aquella. El Barça de Valverde, que acabaria aixecant el títol de Lliga (com sempre que el Girona ha estat a Primera), n'acabaria marcant sis: Luis Suárez en faria tres, Messi dos i un Coutinho (6-1). El Girona ja sap què és, pujar a Montjuïc. Ho va fer el 20 de juliol del 2019, amb Juan Carlos Unzué a la banqueta. Aquella tarda, els gironins, encara de dol pel descens a Segona, van guanyar el Bournemouth anglès per 2-1. De l'equip d'aquell dia, al vestidor només hi ha el porter Juan Carlos i Juanpe i Valery. Precisament, el canari va ser l'encarregat de desencallar el partit, amb un gol decisiu en el minut 86. Marc Gual havia avançat el Girona, i el Bournemouth, que es va quedar amb deu per expulsió de Simpson, havia empatat amb diana de Fraser. Un 2-1 a favor seu que avui el Girona signaria.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2023/12/10/grans-empats-girona-tres-visites-95639897.html>